

Pärskeitä

1 | 2011-2012

20

Pärskeitä

3 Pääkirjoitus

Kypsyyskoe.

4 Tapahtumat & Column

Markus Myllymäki tells us how to survive the IB.

5 Tapahtunutta

Kuvia menneistä merkkihetkistä.

6 Tunnetaanko meitä

Toimittajamme kyselivät, onko Ressun maine tunnettuna kouluna mennyttä ja mitkä ovat ne asiat, joista Ressu muistetaan.

8 Grüß Gott!

Ressut Saksassa.

10 Etsi totuutta

Julius Seglisson avaa fraktuuroiden syvintä olemusta.

11 Ressuuden alkeet

Ykköset lukekaa!

14 Nälkä!

Kahvia, jäätelöä vaiko kebabia?

15 Kuin kaksi marjaa

"Like two peas in a pod."

16 Lakin jälkeen

Elämä jatkuu...

18 Henkilöhaastattelu

Teuvo Lampinen, kuka olet ja mistä tulet?

20 Tuijotuskilpailu

Mitä kaikkea koulun käytäviltä löytyykään.

21 Opettajien kirjavinkit osa 2

Vuorossa humanistit.

22 Junamatka

Novelli kohtaamisesta.

23 Vallan ytimeen

Into the Heart of Darkness

24 Why IB?

Nobody knows the right answer...

25 Hampaankolossa

Hiiriä matoilla.

26 Sanottua

Sammakoita opettajien suusta.

28 Sarjakuva

Norssi vaiko Ressu?

24

21

Kypsyyskoe

Lukion päämääränä tuntuu olevan ylioppilastutkinnossa menestyminen. Sen koki heti ensimmäisessä jaksossa ykkösvuonna, ja sen kokee nyt abina, kun ensimmäiset kirjoitukset on jo kirjoitettu. Tavoitteena on saavuttaa mahdollisimman korkeat pisteet ja tehdä pesäeroa muihin kokelaisiin jatko-opiskeluhakua silmällä pitäen. Eikä siinä mitään. On hyvä rehellisesti ilmoittaa tarkoituksen olevan erottaa jyvät akanoista, löytää niin sanottu crème de la crème. Mutta kun joku väittää, että mittaus perustuu kokelaan kypsyys, hälytyskellot soivat.

Monissa oppiaineissa ylioppilastutkinnon ylimpien arvosanojen välillä olevan eron ei voi katsoa edustavan kokelaiden välisen henkisen kypsyys eritasoisuutta. Esimerkiksi kielten kokeissa tekstien ollessa naurettavan helppoja kysymykset asetetaan niin kryptisiksi, että oikean vastauksen valinta vaatii ennustajanlahjoja. Reaaliaineissa sen sijaan täysien pisteiden saamiseksi kokelaan täytyy osata asioita ulkoa ja harvoin kysytään asioita, joihin ei ole valmiita vastauksia. Matematiikka on taas asia erikseen. Se mittaa yksinkertaisesti taitoa.

Oikeastaan ainoat asiat, joihin kypsyys ylioppilastutkinnossa liittyy, ovat kokeeseen valmistautuminen ja koetulokseen suhtautuminen. Se, että opiskelee pitkäjänteisesti ja syväluotaavasti ottaen asian tosissaan, osoittaa kypsyyttä. Tästä ylioppilastutkintolautakunta yleensä myös palkitsee keskimääräistä paremmilla arvosanoilla. Se, miten saatuihin arvosanoihin reagoi, on kuitenkin mielestäni vielä suurempi kypsyystesti. Kokelas, joka ottaa tulokset tyynesti vastaan ja pyrkii ottamaan virheistään opiksi, osoittaa huomattavasti suurempaa kypsyyttä kuin kokelas, joka kiroaa ylioppilastutkintolautakunnan maanrakoon. Tyyneys ei kuitenkaan nosta arvosanoja eikä päinvastoin kiroaminen niitä laske – englannin kokeeseen osallistuneiden onneksi.

Jos joku silti kuvittelee, että esimia ylioppilastodistuksessa on henkilökohtainen loukkaus, joka suorastaan käskee palaamaan koulun penkille kasvamaan, haluan sanoa pari lohdutuksen sanaa: elämä jatkuu lukion ja ylioppilaskirjoitustenkin jälkeen. Siitä elävänä esimerkkinä ovat viime keväänä kirjoittaneet resnut, jotka kertovat kuulumisiaan sivuilla 16-17. Ja jos on aivan kypsä tuloksiinsa, aina voi uusia.

Emmi Peltonen

Pärskeitä

Päätoimittaja
Emmi Peltonen

Toimitussihteeri
Aino Tuovinen

AD
Markus Haikonen

Toimittajat
Eveliina Arokivi
Roman Beletski
Axel Hackman
Ville Kumpulainen
Markus Myllymäki
Lauri Pykälä
Otto Räsänen
Aleksi Sarasmaa
Julius Seligson
Maaria Seppälä

Taittajat
Maisha Alan
Markus Haikonen
Sara Laurila
Jaakko Mattila
Tiia Takalo
Laura Tuovinen
Emmi Peltonen
Lauri Pykälä
Maria Pykälä
Elisa Päiviö

Kuvittajat
Pan Hirvonen
Miska Kangasniemi
Noora Matilainen

Kuvaajat
Markus Haikonen
Sara Laurila
Kia Timonen

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin
kaupunki

Älä missaa näitä!

Keskiviikko 12.10.

Terveyspäivä

Torstai 13.10. – maanantai 17.10.

Hyvää syyslomaa!

Torstai 20.10.

Ilmoittaudu ykkösjakson uusintakuulusteluun, viimeistään klo 15.

Maanantai 24.10.

YK:n päivä

Tiistai 25.10.

Kakkosten ja abien vanhempainilta

Torstai 27.10.

Ykkösjakson uusintakuulustelu klo 14.45–19.45

Maanantai 31.10.

Halloween!

Tiistai 1.11.

Presidentinvaalipaneeli koululla

Lauantai 5.11.

”Se oikea” Pyhäinpäivä

Sunnuntai 6.11.

Svenska talande bättre folkets dag

Torstai 10.11. – sunnuntai 13.11.

Jääkiekon Karjala-turnaus

Lauantai 12.11.

Avoimet ovet klo 8.30–14

Sunnuntai 13.11.

Isänpäivä

Perjantai 18.11.

Toinen koeviikko alkaa...

Tiistai 29.11.

Toinen koeviikko päättyy...

Perjantai 2.12.

Syksyn yo-juhla ja itsenäisyysjuhla

Tiistai 6.12.

Hyvää itsenäisyyspäivää!

Torstai 8.12.

Ilmoittaudu kakkosjakson uusintakuulusteluun, viimeistään klo 15

Lauantai 10.12.

Kansainvälinen ihmisoikeuksien päivä

Torstai 15.12.

Kakkosjakson uusintakuulustelu klo 14.45–19.45

Dear pre-IBs,

you will die! Or at least lose most of your soul to the evil overlords of IB. Did I get your attention? Good...

The reality is not that dramatic. IB will only turn you into ghosts and zombies if you either: a. take it too seriously, or b. don't take it seriously enough. An allegory by Chong Su, which she shared with us during class, which was for HL math, yet it perfectly describes a pre-IB student: "You are like Kung-Fu Panda. In the beginning, he go to his sensei, and say, I want to learn kung-fu. But sensei say, you too fat. But Kung-Fu Panda believe in himself and he learn real kung-fu." You need willpower to survive, but what else do you need? Here are some survival tips:

1. Never do too much. See school as a high jumping competition. When the bar is at 2.10m, don't jump 2.35m because it still counts only for a 2.10m jump. IB is all about saving energy and being smart with your time. If you give extra effort for everything irrelevant, it will catch up with you someday. But also, don't go with the "if it's due tomorrow, do it tomorrow" attitude either.
2. Get some friends. Goes without saying, but it has a different meaning. Now, your friends are just nice people that are fun to hang out with. But soon they will be the ones that are almost invaluable help in some situations and keep you sane and functioning.
3. Improve your bullshitting skills. Learn fancy words and quirky foreign expressions and use them to the best of your ability. You don't have to necessarily be smart in the IB; you just have to sound smart.
4. Manage your time well. Only joking, I have yet to meet someone who has efficiently managed time in the IB. What teachers say about doing projects at a steady pace throughout a week is too good to be true. It will be almost impossible to do, so try to understand how you are able to manage time, and see at what time you work best.

With these small tips, you should be able to survive the IB. The graduates of last year had a slogan on their "Abihupparit" that said: "Only the strongest survive." Only the best survive IB. But don't worry, you have made it here, you have made the final cut.

MARKUS MYLLYMÄKI

Ressussa tapahtunutta

IB-lakkiaiset 2.9.

Ressukarnevaali 19.8.

KUVAT: MARKUS HAIKONEN JA SARA LAURILA

Tunnetaanko meitä

Nahkiaisista noussut kohu romutti ressurjen imagoa – vai romuttiko sittenkään? Päätimme selvittää, mitä ressuista oikeastaan tiedetään.

Hämmästyks oli monella suuri, kun Metro-sanomalehti julkaisi verkkosivuillaan artikkelin, jossa Norssin lukiolainen väitti oman lukionsa nahkiaisperinnettä ressurjen sikailuksi. Juttu nostatti lehden verkkosivuilla keskustelun, ja viestiketju keräsi huikaisevan määrän oikaisuja. Tästäkin huolimatta järkyttyneet kansalaiset syynäsivät ivan kohteeksi joutunutta Ressua. Radikaaleimmat uhkasivat olla päästämättä lapsiaan tämänkaltaisiin lukioihin.

Onko kovalla puurtamisella ansaittu kunnia täysin mennyttä? Oli otettava selvää, vaikuttavatko tällaiset mediatapaukset kuvaan negatiivisesti, vai onko Ressu lukiona edelleen yhtä arvostettu kuin ennenkin.

Suuntasimme kaupungille haastattelemaan ihmisiä heidän tietämyksestään ressuista. Hämmästyttävä tosiasia oli, että kukaan ei kyseistä tapausta muistanutkaan. Monelle Ressun lukio ei sanonut yhtään mitään, osa koki lukion olevan lähes merkityksetön tulevan kannalta. Turhaanko Ressussa on puurrettu vuodesta toiseen?

Norssin lukiolainen väitti oman lukionsa nahkiaisperinnettä ressurjen sikailuksi.

Vastaan tuli vain etunimellään esiintyvä "Ville". Ville oli entinen "kakkosnorssi" ja tunsikin lukioiden yhteiset perinteet väitelykilpailuista alkaen. Villen mielestä koulujen välinen kilpailu oli aina ollut tervettä ja hyvän maun mukaista. Ressuja Ville piti fiksuina ja kunnianhimoisina. "Toisaalta, lukiolaiset ovat nykyään kyynisempiä kuin ennen", hän pohti. "Ennen opetettiin, että maailma on hyvä paikka, mutta nykyään on vaikka mitä ongelmaa ja raha hallitsee." Pitkän pohdinnan ja keskustelun tuloksena päädyimme siihen, että lukiolaisilta vaaditaan nykyään enemmän. Ressuthan tämän jo tietävätkin.

Seuraavana tapasimme erään entisen ressulaisen äidin, joka heti alkuun totesi naurahtaen: "Saat haastatella, mutta kuvaa et kyllä ota." Nimeäänkään rouva ei halunnut julkisuuteen. Rouvan näkemys ressuista yllätti perinteisillä ressuarvoillaan. Hän luonnehti ressuja "reippaiksi, avoimiksi ja kunnianhimoisiksi". Kiitosta sateli myös koulun hyvälle ilmapii-
rille, jossa ei kiusaamista näkynyt, sekä hyvälle opettajille. Rouva muistutti vielä loppuun, ettei lukiolla välttämättä ole tulevaisuuden kannalta väliä: "Ei se työpaikalla näy kuka missäkin on ollut."

"Myös muissa lukioissa pitäisi olla mahdollisuus opiskella yhtä monipuolisesti kuin Ressussa."

Rattaita Esplanadilla työnnellyt Ismo Räävi tuntui kuitenkin olevan eri mieltä. Räävi tiesi kertoa, että Ressun kurssi-
valikoima on monipuolinen ja tavallista laajempi. Hän piti Ressua lukiona, joka on ihmisille, joilla on kunnianhimoa. "Eikös se Ressu aina siellä top 3:ssa keiku?" Räävin mielestä eliittilukio-käsite on väärä ja ehdottoman vältettävä, "etuoi-
keutettu olisi parempi termi." Räävin mukaan myös muissa lukioissa pitäisi olla mahdollisuus opiskella yhtä monipuolisesti kuin Ressussa. "Kaikkien lukioiden pitäisi olla eliittilukioita – kunkin omalla tavallaan." Siihen, voisiko hän ikinä laittaa omaa lastaan Ressun lukioon, ei Räävi osaa vielä vastata. "Miksi ei, tosin täytyy kyllä ottaa vielä enemmän tietoa asioista sitten kun tulee vähän ajankohtaisemmaksi lukioon meno", hän totesi hymyillen.

Ihmisiä siis edelleen kiinnostaa yleinen lukiokoulutuksen taso. Vaikka Ressu kokikin mitä suurimman ryöpytyksen norssien pilan vuoksi, ei tarvitse vielä huolestua. Ressuja osataan arvostaa oikeiden asioiden kannalta; yhteinen kunnianhimo ja yhteishenki ovat arvoina iskostuneet sekä oppilaisiin itseensä että myös muiden näkemyksiin ressuista. Osataanhan Ressussa toki pitää hauskaakin – hyvän maun rajoissa.

JULIA PELTONEN

Ville pitää ressuja fiksuina ja kunnianhimoisina.

"Kaikkien lukioiden pitäisi olla eliittilukioita", Ismo Räävi hymähtää.

Grüß Gott!

Mielisairaan kuninkaan linnaa, automaailmaa, palohälytyksiä ja yhteisiä illanviettoja joenrannalla. 15 oppilaan ryhmä ressumaisen innokkaita opiskelijoitamme matkusti viikoksi Saksan toiseksi suurimpaan kaupunkiin Müncheniin vastavierailulle Thomas Mann Gymnasiumiksi kutsuttuun ystävyyskouluumme.

LINNEA VIHHERKENTTÄ, JANETTE KOLEHMAINEN, CAMILLA ANTILA

Tiistai 3.5.

Kaksi- ja puolituntisen hermoiluntäyteen lennon jälkeen laahauduimme laukkuinemme harmaan kouluksikin kutsutun betonikuution eteen tapaamaan saksalaiskon-taktejamme. Jälleennäkemisestä muodostui riemuisa jo tuttujen oppilaiden ja uusien kasvojen kohtaaminen. Ilta kului mukavasti saksalaisten kulttuuriin totuttelussa ja perheisiin tutustumisessa.

Keskiviikko 4.5.

Aamuvarhain lähdimme tutkimaan uutta kaupunkia. Kolmensadan portaan jälkeen pääsimme ihastelemaan näkymää yli historiallisen kaupungin. Kaupoissa kiertelyn jälkeen menimme istumaan iltaa saksalaisoppilaan puutarhaan nuotion ääreen ja söimme saksalaisherkkuja ja joimme perinteisiä juomia.

Torstai 5.5.

Historiantäyteinen retkeilypäivä sivistytti meitä suomalaisia suuresti. Schloss Neuschwanstein oli todellinen ilmestys vuoristossa kohotessaan satulinnan tavoin puiden lomasta. Matkalla takaisin poikkesimme reitiltä vieraillaksemme maailmankuulussa UNESCO:n maailmanperintökohteessa, Wieskirchen katolisessa kirkossa.

Perjantai 6.5.

Perjantai oli koulupäivä. Pääsimme näkemään saksalaisten motivoitunutta opiskelua ja olipa meille järjestetty yksityinen Bayerin historian tuntikin. Suureksi harmiksemme sen keskeytti koulun paloharjoitus ja jouduimme jättämään rakennuksen. Ilta vietettiin Isarjoen varrella omenamehun kera tutustuen paikallisiin.

Lauantai 7.5.

BMW-maailmassa saimme perinpohjaisen esittelyn BMW-automerkin tuotannosta ja historiasta. Tämän jälkeen ryhmä hajaantui vapaa-ajalle läheiseen ostoskeskukseen ja 291,28 metriä korkeaan olympi torniin. Sunnuntai oli varattu yhteiselle ajanvietolle isäntäperheiden kanssa.

Maanantai 8.5.

Aamupäivällä vietimme toisen päivämme saksalaiseen koulujärjestelmään tutustuen ja alkuillan baijerilaisissa tunnelmissa koululla. Saksalaiset olivat pukeutuneet perinteisiin nahkahousuihin ja dirndleihin sisältäviin kansallisasuihin. Matka oli elämysrikas ja opettavainen, ressurssi kiittävät!

Reisebericht: München

Ich bin mit meiner Schulgruppe nach München gefahren. Da haben wir viel von der Kultur Deutschlands gelernt und Bratwurst, Brezeln, Weißwurst und deutschen Käse gegessen.

EVELIINA LAINE

Der Höhepunkt der Reise war, als wir das Schloss Neuschwanstein besucht haben. Wir hatten viel Glück mit dem Wetter, die Sonne schien und es war sehr warm. Wir haben da viel über Ludwig II gehört, aber das Schloss selbst war so traumhaft, dass alle sich mehr darauf konzentriert haben. Bloß die Fahrt im Bus war schon sehr interessant, weil man da das echte Deutschland und seine schöne Landschaften sehen könnte.

In der Schule haben wir mit unseren Austauschpartnern am Unterricht teilgenommen. Es war sehr interessant zu sehen, wie die deutsche Schule sich von der finnischen Schule unterscheidet. Die Autoritäten der Lehrer waren nicht so streng, wie man vielleicht glauben würde.

Ich hatte viel Glück mit meiner Austauschpartnerin. Als sie in Finnland war, haben wir uns schon sehr gut verstanden. In München haben wir uns noch besser kennen gelernt und wir haben viel Spaß zusammen gehabt. Deshalb war es ganz schwer, wieder Abschied zu nehmen. Mit meiner Austauschpartnerin war es sehr leicht, Deutsch zu sprechen. Sie hat sehr deutlich gesprochen und hat mich auch gut verstanden. Ihre Eltern waren auch sehr nett und haben mich wieder zu ihnen eingeladen, weil ich nicht genug Zeit hatte, alles Mögliche zu sehen.

Perinteisiä baijerilaisruokia

Schloss Neuschwanstein

”Die Autoritäten der Lehrer waren nicht so streng, wie man vielleicht glauben würde.”

Überhaupt war die Reise sehr schön und München war wirklich der Erfahrung wert. Die Bäume waren schon grün und das Wetter war echt schön. Es war überraschend, wie schön die Natur und alle Gebäude waren. Eine Woche war aber viel zu kurz alles zu sehen. Ich bin mir sicher, dass ich noch München besuchen werde. Und jetzt habe ich schon gute, tolle Freunde da.

Wir haben ein paar Ausflüge gemacht. Wir haben alle zusammen das Olympiagelände und die BMW-Welt besucht. In unserer Freizeit haben wir Zeit zum Beispiel an der Isar verbracht. Am Wochenende hatten wir auch Zeit, den Englischen Garten und das Frühlingsfest zu besuchen. Natürlich wollten wir auch shoppen. Alles war viel günstiger in München und wir haben viel zu viel Geld verschwendet. Es gab einige Geschäfte da, die es nicht in Finnland gibt. Starbucks und Burger King haben wir mehr als einmal besucht, weil die uns viel interessierten. Die Stadtmitte war sehr schön und ich fand es gut, dass die Gebäude alt waren und dass es keine hässlichen, modernen Wolkenkratzer gab.

Etsi totuutta

Kello tikittää armottomasti... Koeaikaa näyttää olevan jäljellä enää vaivaiset 40 minuuttia... Kylmän hien peittämä käsi tärisee lievän päänsäryn tahdissa... Kantin kategoratiivinen giljotiini vai miten se menikään. Ei tästä tule mitään! Epätoivossa katse nousee ylös paperista, silmäluomet ummistuvat hetkeksi, ja niiden avautuessa sinua tuijottaa tuimakatseinen entisen rehtorin muotokuva. Hieman sen yläpuolella lukee "Tee työsi ilolla, velvollisuutesi kunnialla". Yhtäkkiä ajatukset lähtevät pyörimään ja kynä käy paperin kimppuun uudella tarmolla. Voitto!

Moni lienee joskus kokenut vastaavanlaisen tilanteen juhlasalissa koetta tehdessään. Kaikki tuntuu menetetyltä, toivon liekki on sammunut jo aikoja sitten. Periaatteen vuoksi ei tee mieli lähteä pois paikalta. Siispä esitetään vielä hetki luovuttamatta ahkeroivaa pikkuressia.

Ja juuri sellaisena hetkenä historian siipien havinan saattamana menneiden aikojen kaiut, arwostusta ja cunnioitusta herättävät rakkaat fraktuuramme tuovat nykypäivänkin ressuun uutta puhtia kesken pahimman hädän. Kenties tunnetuin fraktuura, "Tee työsi ilolla, velvollisuutesi kunnialla", valaa sluibimpaankin nykyressun selkärankaan tervalta ja savulta haiskahtavaa teräksistä tahtoa. Mutta mikä moisissa mantroissa oikein iskee meihin?

Ressusta puhutaan usein perinteikkäänä lukiona. Koulurakennus on vanhempi kuin itsenäisyytemme, ja käytävien seinät ovat täynnä mustavalkoisia kuvia menneiltä vuosikymmeniltä. Vaikka emme sitä nykyään paljon mahda ajatella, oli Ressussa hieman erilainen meininki kuin näinä turmeltuneina nykypäivinä. Näitä tyttöiksikin kutsuttuja yksiläheksisiä ei ollut häiritsemässä tulevien maistereiden opintoja, eivätkä opettajat pukeutuneet mihinkään muuhun kuin ajattoman tyylikkäisiin pukuihin. Silloin kaikki osattiin ongelmitta, oltiin vakavia opiskelijoita eikä roikuttu bileissä ja bailuissa. Että sellaista oli vanhoina hyvinä aikoina.

Fraktuurat muistuttavat meitä tuollaisesta ajasta. Ne saavat meissä syttymään peräänantamattomuuden tunteen. Nykyajan ressuhan on moderni urauurtava kansainvälinen uusinta uutta hamuileva tulevaisuuden uusi ihminen. Meillä on uusin tekniikka, nautimme Suomen laadukkaimmasta opetuksesta, meillä on vapaampi ilmapiiri kuin koskaan, ja meillä on fiksuimmat oppilaat ikinä. Ennenhän kaikki oli huonommin, oli tiukkaa ja kireätä eikä Kekkosesta sopinut puhua pahaa.

Miten olisi edes mahdollista että moisessa ympäristössä kasvaneet entiset oppilaat olisivat pärjänneet paremmin kuin nykyressut? Me emme voi, me emme saa luovuttaa! Olemmehan me sentään nykyaikaisia! Niin nykyressut kuin esi-isämme ovat kuitenkin tehneet kokeitaan samoissa saleissa. Hekin ovat derivoineet, hekin ovat pohtineet etiikkaa, hekin ovat poteneet epätoivoa ja päänsärkyä. Hekin ovat nostaneet katseensa fraktuuroihin. Hekin ovat

jaksaneet. Kenties hekin ovat nähneet mielessään vielä vanhempia aikoja. Kun ei ollut mitään sosialistihommeleita, kun opettajat olivat viiksekkäitä miehiä ja harrastettiin jumalanpelkoa. Eikä Tsaarista sopinut puhua pahaa. Ja mitä ne vanhat oppilaat ovatkaan sitten ajatelleet..

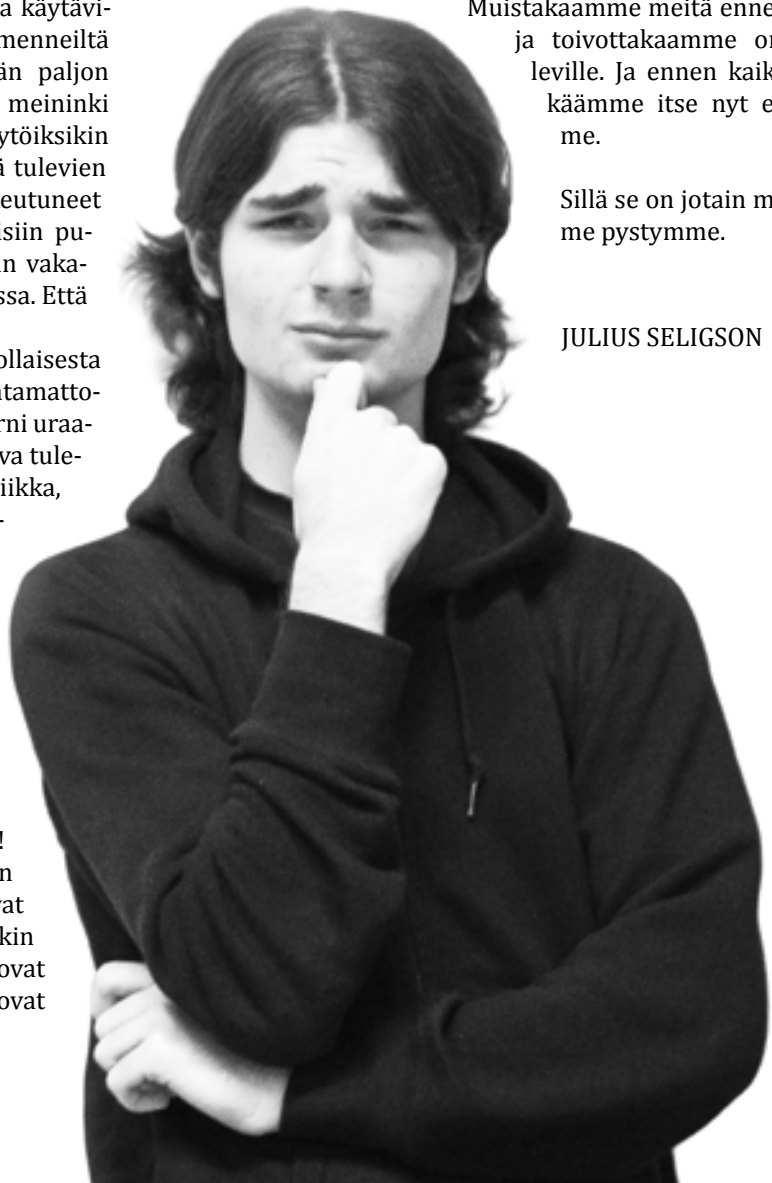
Summa summarum: ajat muuttuvat mutta ihminen pysyy samana. Näemme menneisyyden jotenkin uljaampana ja vakavampana. Nuoret ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan moraalisesti epäkypsiä hedonistisia egoisteja. Ennen oli paremmin, ja tästä eteenpäin ei ole kuin alamäkeä. Hirvittää ajatellakin miten uuden vuosituhannen kasvatit tulevat rel-

lestämään rakkaassa Ressussamme. Koittakamme edes jotenkuten pelastaa heidät, ja jättäkäämme heille arwocas ja cunniallinen henkinen perintö. Muistakaamme, ettemme ole ensimmäiset täällä, emmekä viimeiset.

Muistakaamme meitä ennen olleita, ja toivottakaamme onnea tuleville. Ja ennen kaikkea, eläkäämme itse nyt elämäämme.

Sillä se on jotain mihin vain me pystymme.

JULIUS SELIGSON

Ressu aloittelijoille

– eli kaikki, mitä sinun tulee tietää selvitäksesi seuraavat kolme vuotta

Lukio saattaa olla pelottava paikka pienelle ykköselle, mutta ei hätää! Tämän artikkelin lukemisen jälkeen et enää pohdi mitä reittiä saapua kouluun tai miksi ykkösten ruokavuoro on vasta 11.25.

AINO TUOVINEN

Ressu-suomi-ressu – pieni slangisanakirja

Ressussa, kuten kaikilla muillakin elämän osa-alueilla, on oma slanginsa. Tämä slangi on hyvä tuntee, mikäli aikoo kunnolla sisäistää ressuuden. Tähän on koottu yleisimmin kuultua sanastoa aakkostettuna.

Abit ovat kolmannen vuoden opiskelijoita ja siten nokkimisasteikon ylimpiä. Abeja ei kannata kiusata koskaan esimerkiksi meluamalla tai sähläämällä (eikä varsinkaan ylioppilaskirjoitusten aikaan, mikäli ei mieli päästä hengestään).

Lipparit eli IB-opiskelijat liikkuvat tavallisesti suurissa ryppäissä ja puhuvat kovaäänisesti englanniksi esimerkiksi sellaisista kummallisuuksista kuin CAS tai TOK. Lippareihin törmää luultavimmin IT-tilassa, jossa he näperteleivät MacBookeillaan.

Norssi eli kuore (*Osmerus eperlanus*) on pienehkö sisä- ja murtovesien kala. Kuore on läpikuultava, vihertävän kellertävä ja kyljistään hopeanhohtoinen kala. Kuoreen tunnistaa myös tuoretta kurkkua muistuttavasta hajustaan. [Lähde: Wikipedia]

OPKH eli oppilaskunnan hallitus hoitaa opiskelijan asemaa kun opettajat keksivät jotain todella hauskaa meidän päämenoksemme. OPKH:n jäsenet äänestetään vuosittain syyskokouksessa ja kevätkokouksessa (jotka ovat paitsi oppilaskunnan ylimmät päättävät elimet ja hyvä tapa vaikuttaa, myös hieno tilaisuus päästä kätevästi pois tylsältä tunnilta).

Terveellinen musiikki on useimmiten Bachia, Beethovenia tai Händeliä, jota arvoisa rehtorimme soittaa aamunavauksiensa päätteeksi. Musiikki viivyyttää kätevästi tunnin alkamista.

Ykköset ovat nokkimisjärjestyksen alimmaisat ja siten kumartavat kaikkia. Älkööt ykköset kuitenkaan heittääkö toivoaan, onhan meistä jokainen ollut ykkönen ja samoin tulee kerran olemaan kaiken kruunu, siis abi.

Ällä eli L eli laudatur eli ylioppilaskokeiden korkein arvosana. Ressut ja ällät kuuluvat yhteen kuten esimerkiksi lihapullat ja muusi tai norssit ja biojäte.

Kuvassa oikealla: Norssi

Ari Huovinen on kunnioitettu ja rakastettu rehtorimme, jonka sana on jokaisen Ressun ylin laki. Rehtori Huovinen tervehtii koulua usein aamunavauksin, jolloin saamme myös nauttia hänen pettämättömästä musiikkimaustaan (kts. Terveellinen musiikki).

Kakkoset ovat ykkösten yläpuolella ja abien alapuolella nokkimisjärjestyksessä. Koska kakkoset ovat kovin ikävässä väliolotilassa, he saattavat joskus purkaa sen vielä huonommassa asemassa oleviin (kts. Ykköset).

Reittioppaan laajennettu lisäosa

Jokainen ressu on varmasti törmännyt tähän ongelmaan: mikä on nopein reitti rakkaaseen opinahjoomme? Entäs kuivin tai lämpimin? Erityisesti tämä ongelma koskettaa ykkösiä, jotka eivät ole vielä löytäneet itselleen sopivia polkuja. Ei kuitenkaan syytä huoleen! Pärskeitä on selvittänyt reitit Rautatieasemalta ja Kampista Ressuun ja koonnut plussat ja miinukset eri reiteistä kaikkien nähtäville. Sovella tätä opasta, kun koulu alkaa minuutin kuluttua tai taivas syöksee päällesi loskaa.

Valitse ensin itsellesi lähtöpaikka, joko Rautatieasema tai Kamppi. Sen jälkeen valitse alapuolella olevista vaihtoehdoista tilanteeseesi sopiva kuvaus ja noudata ohjeistusta.

Rautatieasema I: Kun on kiire...

valitse reitti Citykäytävää pitkin Aleksanterinkadun ja Stockmannin ohi ja edelleen Kalevankadulle. Reitti on lyhyt ja kouluun selviää keskivertonopeudella viidessä ja puolessa minuutissa. Mikäli kiire vaatii, ajan voi puolittaa juoksemalla. Toisaalta joudut väistelemään noin miljoonaa muutakin nopean reitin valinnutta. Myös raitista ulkoilmaa on tarjolla, mikä valitettavasti myös takaa varman kastumisen vesisaatteella. Hyvää kuntoa vaaditaan, sillä Kalevankadun ylämäki uuvuttaa reippaimmankin ressun. Onneksi liikennevaloissa odottaminen tarjoaa ikuisuudelta tuntuvan lepotaun.

Rautatieasema II: Kun säät eivät suosi...

ainoa oikea valinta on kulkea Forumin tunnelia pitkin Yrjönkadulle ja siitä Kalevankadulle. Reitti kulkee lähes kokonaan sisätiloissa ja sateenvarjon unohtanutkin selviää kuivana matkantunnille. Matkalla ehdit myös käydä ikkunaostoksilla pyyhältäessäsi Forumin läpi. Koko matkalle ei mahdu yksiäkään liikennevaloja ja lisäksi Kalevankadun ylämäki nousee kätevästi kauppakeskuksen rullaportaissa. Reitti on kuitenkin hidas ja kestää reilun seitsemän minuuttia. Matkaan voi kulua tätäkin kauemmin, mikäli eksyy ostoksille.

Rautatieasema III: Kun väsyttää...

voi ottaa ratikan 3B, 6 tai 9 Rautatieaseman edestä Vanhalle Ylioppilastalolle ja kävellä Lönnrotinkatua ylös koululle. Reitti sopii niin väsyneelle ressulle kuin estetiikan ystävällekin, sillä Lönnrotinkadun puoleinen julkisivu on ehdottomasti se kauniimpi. Kävelyä ei tule juuri ollenkaan (ellet siis aja pysäkin ohi) ja Lönkan puoleinen ylämäki on Kalevan-

katua loivempi. Kenkien kulumisen väheneminen korreloi hyötyliikunnan vähenemisen kanssa, mikä ei ole välttämättä terveystietoisien ressun mieleen. Matka saattaa kestää kuudesta kahdeksaan minuuttia riippuen siitä, kulkevatko raitiovaunut odotetulla tavalla odotettuun aikaan.

Kamppi I: Kun kaipaat raitista ilmaa...

valitset ulkoreitin Annankatua pitkin Kalevankadulle. Reitin plussiin kuuluu nopea matka-aika, noin kuusi minuuttia, ja se, että matkalla ei ole kuin yhdet liukuportaat. Talvisin tie on kuitenkin epämiellyttävän loskainen ja kadut ahtaita. Miinuksena on myös mainittava lukuiset kadunylitykset, joissa väsynyt ressu voi jäädä auton alle.

"Hyvää kuntoa vaaditaan, sillä Kalevankadun ylämäki uuvuttaa reippaimmankin ressun."

Kamppi II: Kun nautit lämmöstä...

hakeudut Kampin ja Forumin väliseen yhdystunneliin ja siitä Yrjönkadun kautta Kalevankadulle. Tällä reitillä olet suojassa säiltä ja vaarallisia tienylityksiäkin on vain yksi. Bonukseksi saatat myös törmätä reitin II valinneisiin ressutovereihisi. Kuten reitti II myös tämä sisäreitti on toista vaihtoehtoa hitaampi ja sen kulkemiseen kuluu noin seitsemän minuuttia. Tottumattomalle reitti on kuitenkin osoittautua vielä pidemmäksi, sillä se on vaarallisen eksyttävä ja sokkeloinen. Lisäksi talvisin ahtaissa liukuportaissa voi olla hyvinkin hiestä.

Ruokailuvuorojen syvin olemus

Jokainen ressu pääsee päivän mittaan nauttimaan Palmian terveellisiä antimia Papa Huovinen'sissa. Avainasemassa ruokailun toimimiselle ovat ruokavuorot, joita valitettavasti jokainen ykkönen (tai kakkonenkaan) ei ole vielä kyennyt sisäistämään.

Luettuasi nämä viisi faktaa ruokailuvuoroista et enää ikinä etuile.

Fakta 1

Ruokailuvuoroilla ei pyritä kiusaamaan ykkösiä, vaikka he niin kuvittelevatkin. Joku poikkeuksellisen terävä tapaus onkin jo saattanut huomata, että Ressun ruokala on hyvin pieni ja koulun oppilasmäärä on iso. Loogisesti ajatellen kaikki 700 ressur eivät siis mahdu samaan aikaan ruokalaan ja siksi ruokailua on jaksotettava. Se, että ykkösten ruokavuoro on viimeisenä, ei sekään ole kiusantekoa vaan osa yleismaailmallista nokkimisjärjestystä.

Fakta 2

"Ei ketään haittaa, jos minä menen vähän aiemmin!" ajattelee ovela ykkönen ja livahtaa ruokalaan, vaikka kello on vasta 11.07. Tämä on kuitenkin huono selitys. Jos kaikki ajattelisivat kuten esimerkin ykkönen, ruokailuvuorot menettäisivät täysin merkityksensä.

"Ei ole kivaa istua ruokalassa yksin sadan vihaisen ja stressaantuneen abin mulkoiltavana."

Fakta 3

Ruokaa on jäljellä, vaikka odottaisit oikeaan kellonaikaan asti. Edes abit eivät muista ruoan loppuneen joskus kesken.

Fakta 4

Ykkönen saattaa ehkä luulla, että abi ei erota ykköstä abista, mutta on tässä kovin, kovin väärässä. Ei ole kivaa istua ruokalassa yksin sadan vihaisen ja stressaantuneen abin mulkoiltavana. Tätä saa toki kokeilla yksin omalla riskillä, jos ei muuten usko. Pärskeitä ei kuitenkaan vastaa seurauksista, mikäli jotain tapahtuu.

Fakta 5

Kun sinä olet abi, kiroat itse etuilevia ykkösiä. Kaksinaismoralismi on rumaa!

Lyhyesti sanottuna, ruokailuvuorot on keksitty, jotta kaikilla olisi kivempaa. Miksi pitää siis ehdoin tahdoin mennä sotkemaan toimiva järjestelmä? Vastaus: ei miksikään. Jos ykkösen vatsa ei kestä kahdenkymmenen minuutin odotusta, niin ottakoon eväät mukaan tai katsokoon seuraavalta sivulta vinkkejä lähiseudun kahviloista.

Nälkä!

Mitä tehdä?

Minne mennä?

Tutustuimme Helsingin vetävimpiin kahviloihin ja siinä samalla yhteen kebabluolaan, jotka ovat ehdottomasti esittelemisen arvoisia! Kun sinulla on hyppytunti tai koulumme ravitsevat ja maukkaat kumiperunat eivät maistu, suuntaa ihmeessä haukkaamaan jotain näistä gourmet-ravintoloiden antimista. EVELIINA AROKIVI

Pick-a-Deli

Tämän ruokailupaikan tarjonta ylettyy laajalti kahvista kaakaoon, mutta myös jonkinlaisia snacksejä voit täältä löytää. Voit suunnata tänne myös pitkäksi venyneen illan jälkeen: tämä paikka on nimittäin auki 24/7! Joten, abeille mainittakoon, täältä sitä saa, ylihinnoiteltua snäkää! Houkuttelevat paninit, muhkeat kakkupalat ja muu tavallinen R-kioskikrässä toimivat yhdessä mainiosti!

Pick-a-Deli löytyy Narinkkatorilta, 3 minuutin päästä Kampin keskuksesta. Eli jos tulet kouluun kyseisestä kamppiernujen paratiisista, poikkea kahville!

Rixi-baari

Tekisikö mieli Lauttasaaren parasta KEBABIA?

Bussi nro 20 vie sinut perille! Lauttasaaren asuinlähiön pohjukassa sijaitseva Rixi-baari tarjoaa asiakkailleen kebabin ohessa myös pizzaa, kana- ja kala-annoksia, jäniksenruokaa eli salaattia jos olet laiharilla ja tietenkin (ilo)liemiä. Hinnat ovat opiskelijalle vielä kohtuullisia, iskender vain 7,50! Jos sinulla on kiire, ei ruokailuunkaan välttämättä kulu ikuisuuksia: pöytäamme kannettiin uhkea kebabannos noin 3 minuutissa. Sen syömiseenkin kului vain toiset 3 minuuttia, koska aterioitsijoita oli kaksi ja puuron hiilarit olivat imeytyneet jo alta aikayksikön.

Ciao! Caffè

Italialaisen jäätelön ystävä viihtyy varmasti tässä ehkäpä jopa Ben&Jerry'siä parempaa jäätelöä tarjoilevassa kahvilassa. Jos kaloripitoiset gelatot (katso translate.google.com jos olet sivistymätön houkka etkä edes tiedä mitä gelato tarkoittaa...) tuntuvat liian tuhdeilta vaihtoehdoilta, voit myös ottaa raikkaan sorbetin tai nauttia ravintosi nestemäisessä muodossa eli ottaa tavallista kahvia tai jotain erikoiskahvia, josta tosin joudut maksamaan sievoisen summan. Ciao! Cafen tarjontaan kuuluvat myös paninit ja salaatit.

Ciao! Caffelle suunnistat helpoiten hyppäämällä metroon ja jäämällä pois Ruoholahdessa. Kahvila sijaitsee kauppakeskus Ruoholahden pääsisäänkäynnillä. Tosin vieressä sijaitsee houkuttelevasti myös Mäkki, jossa juuston saa eurolla! (T. Mäkin työntekijä.)

Kuin kaksi marjaa...

Oletko bongannut koulumme käytäviltä TV:stä tutun kasvon? Etkö saa Jari Tervoa mielestäsi historian tunnilla? Tekeekö sinunkin mielesi hypätä raitiovaunun kyytiin opettajainhuoneen lähistöllä? Ei hätää! Et ole päästäsi vialla. Listasimme pelottavimmat samankaltaisuudet niin naamojen kuin nimienkin osalta.

MAARIA SEPPÄLÄ JA ALEKSI SARASMAA
KUVAT: MAARIA SEPPÄLÄ JA WIKIPEDIA

Johanna Jämsä
uskonnon lehtori

Mari Kiviniemi
kansanedustaja

Jaakko Silvan
historian lehtori

Jari Tervo
kirjailija

Juhana Tulkki
fysiikan lehtori

Jyrki Katainen
pääministeri

Mika Spåra
matematiikan lehtori

Spora
joukkoliikenneväline

Jarkko Jänis
matematiikan lehtori

Jänis
Lepus timidus

Lakin jälkeen

Elämä jatkuu lukion jälkeenkin. Pärskeitä sai kiinni neljä tänä vuonna kirjoittanutta ressur, jotka kertovat kuulumisiaan lakkiaisten jälkeen.

Lukiosta suoraan Otaniemeen

Pärskeiden entinen päätoimittaja Saana Rossi lähetti keväällä hakupaperit kolmeen paikkaan: Aalto-yliopiston arkkitehtilinjalle, kauppakorkeakouluun ja Helsingin yliopiston matematiikan laitokselle. Arkkitehtilinja oli Saanan ensisijainen tavoite, jonka eteen täytyi työskennellä. ”Pääsykokeet vaativat melko paljon työtä, sillä ne olivat kolmiosaiset: ennakkotehtävät huhtikuussa, matematiikan koe toukokuussa ja piirustuskokeet kesäkuussa. Piirustukseen selvästi painottuneet kokeet olivat kuitenkin lohdulliset yo-kevään jälkeen, sillä ei enää tarvinnut lukea”, Saana kertoo.

Minne Saana sitten päätyi? ”Arkkarin minusta tuli”, hän vastaa ja kertoo, millaiselta opiskelu on tuntunut: ”Reilun kuukauden perusteella Otaniemi on loistava opiskelupaikka. Lukiosta se ei eroa ainakaan opiskelijoiden puolesta; kampuksella voi tuskin kävellä sataa metriä törmäämättä entiseen ressuun. Opiskelu on ollut tähän mennessä yllättävän rentoa ja leikkimielistä – olemme muun muassa maallaneet graffiteja, askarrelleet erilaisista luonnonmateriaaleista torneja ja tiloja, sekä palanneet puutyöluokkaan. Paras puoli opiskelussa on toistaiseksi ollut opiskelijoiden keskuudessa vallitseva tunnelma ja lämmin yhteishenki.”

Saanan mielestä hauskinta tähän mennessä ovat olleet ”sitsit, eli muodolliset (tai vähemmän muodolliset) pöytäjuhlat, joiden keskeinen sisältö on juomalaulujen laulaminen”. Ne ovat olleet ”hauska uusi kokemus”.

”Muutin soluun Merihakaan hieman ennen opiskeluiden alkua, ja olen viihtynyt erittäin hyvin.” Saanan

mukaan ”on yllättävän helppoa tottua asumaan yksin, suurin ero kotona asumiseen on nukkumaanmenoaikojen siirtyminen aamuyöhön.”

Rahankäyttö on myös muuttunut: ”Omillaan ja opintotuen varassa asuminen tietysti karsii maitokahvit kaupungilla, ja tietoisuus siedettävistä alle kymppin viinipulloista kasvaa huomattavasti. Kallion aasialaisista ruokakaupoista saa onneksi vähän eksoottisempiakin aineksia siedettävään hintaan.”

Lähitulevaisuudessa Saana toivoo parantavansa opiskelutottumuksiaan. Hän veikkaa, että työn jälki paranisi huomattavasti, jos koulutyöt tekisi ennen viimeistä yötä. Luovuuttakin pystyisi paremmin ilmaisemaan. Seitsemän tai kahdeksan vuoden kuluttua hän toivoo harjoittavansa ammattia, josta oikeasti pitää. ”Oli se sitten talojen suunnittelua tai mitä muuta tahansa, toivon, etten päädy ajattelemaan että olisi sittenkin pitänyt valita toisin.”

Vuosi intissä

Rasmus Karell haki viime keväänä Aalto-yliopiston teknilliseen korkeakouluun ja sai ”sieltä opiskelupaikan energia- ja LVI-tekniikan koulutusohjelmasta”. Rasmusen mukaan ”valintaan vaikuttivat sekä ylioppilastodistus että pääsykoe”. Pääsykokeisiin lukemista hän kommentoi seuraavasti: ”Ylioppilaskirjoitusten jälkeen olin kuukauden töissä ja sen jälkeen aloitin lukemaan. Laskeskelin nimittäin, että TKK:lle pääsyyn riittää vähempikin opiskelu, sillä pääsykokeiden lukualueena on lukion matematiikka ja fysiikka, joita olin juuri ylioppilaskirjoituksia varten kerrannut.”

”Otin paikan vastaan, mutta ilmoittauduin poissaolevaksi intin takia.” Opiskelut Rasmus aikoo siis aloittaa syksyllä 2012. Tällä hetkellä hän on Vekaranjärvellä varusmiespalveluksessa.

”Intissä ei ole ollut mitenkään kauheaa”, Rasmus toteaa. Hänen mukaansa välillä on ”toki vähän rankkaa ja ikävää, mutta kyllä niitä hauskojakin hetkiä riittää”. Lomille on kuulemma aina mukava päästä.

Rasmusen mielestä intissä on oppinut paljon uusia asioita. Hän arvioi osan olevan ”tulevaisuuden kannalta turhaa”, mutta osasta olevan taas ”varmasti hyötyäkin”. ”Ainakin fyysinen sekä henkinen kestävyys paranevat.”

Rasmus päätyi johtajakoulutukseen, eli tulee viettämään intissä koko vuoden. Hänen ohjeensa inttiin menijöille on, että kannattaa lähteä ”inttiin hyvällä

asenteella". "Tällöin siitä pitäisi selvitä ilman suurempia ongelmia."

Jatkoa Rasmus odottaa mielenkiinnolla. Nyt elämä on muuttunut, kun siviilimaailma on vaihtunut inttimaailmaan, ja vuoden päästä elämä uudistuu taas, kun hän aloittaa opiskelut. "Saa nähdä, minkälaista se sitten on."

Historiaa ja politiikkaa Yorkissa

Emma Hirvosen hakuprosessi alkoi jo talvella, koska haku Iso-Britannian yliopistoihin oli jo tammikuun puolessa välissä. Hakemiseen kuului opettajan suositusten ja arvioitujen yo-arvosanojen hankkiminen sekä oman hakukirjeen eli Personal Statementin kirjoittaminen. Piti myös valita viisi yliopistoa, joihin hakee ja oppiaine, jota haluaisi opiskella. Emma haki opiskelemaan historian ja politiikan yhdistelmäkurssia, ja hänen mukaansa "hakukirjeeseen piti panostaa, sillä sen perusteella yliopistot valitsevat kaikkein kiinnostavimmat oppilaat".

"Hakemuksen lähettämisen jälkeen alkoi odotus tarjouksista eli offereista." Neljä yliopistoa viidestä tarjosi Emmalle opiskelupaikkaa hänen hakemuksensa ja ennustettujen arvosanojensa perusteella. Hän päätti valita University of Yorkin, joka vaatii E:n yleisarvosanaa, koska piti sinne pääsyä varmana. Tarjottu opiskelupaikka toimi porkkanana ja Emman sanoin "ylppäreihin tuli luettua". "Kun yo-tulokset tuli ilmi, varmeni myös opiskelupaikka ja sai juhlia!"

Opiskelut eivät olleet alkaneet vielä tätä juttua kirjoitettaessa, mutta Emma tuntui odottavan niitä innolla. Hän oli käynyt kesällä tutustumassa tulevaan yliopistoonsa, ja hänen mukaansa "se oli todella ihastuttava paikka".

Emman "tavoitteena on sopeutua toiseen kulttuuriin, hankkia paljonpaljon uusia kavereita, lukea itseä kiinnostavia aineita ja itsenäistyä ihan mielettömästi, pitäen hauskaa mutta opiskellen samalla". "Pitkällä tähtäimellä toivon että opiskelumotivaatio pysyy sielläkin yllä, ja että jaksan kandin jälkeen tehdä maisterit joko jatkaen ulkomailla tai sitten Suomessa, riippuen sen hetkisistä fiiliksistä." Ura ulkomailla tai kansainvälinen työ eivät hänestä kuulosta huonoilta vaihtoehdoilta.

Välivuosi pääsykokeisiin valmistautuen

IB-linjalta keväällä kirjoittanut Katarina Eskolan pitkän tähtäimen tavoite on selkeä: "Haluan eläinlääkäriksi." Hän haki keväällä "Helsingin yliopiston eläinlääketieteelliseen ja maatalous-metsätieteelliseen kotieläinten linjalle". Katarina ei saanut paikkaa, koska IB-kokeiden, jotka huomattavasti ylioppilaskokeita myöhemmin keväällä, jälkeen ei jäänyt tarpeeksi aikaa valmistautua pääsykokeisiin. Opiskelupaikka ei ollut kuitenkaan kaukana. Katarinan mukaan sisäänpääsy kotieläintiedettä opiskelemaan jäi vain kahden pisteen päähän.

Tavoite kirkkaana mielessä Katarina aikoo viettää väli vuoden "kotona opiskellen eläinlääkiksen pääsykokeisiin". Tarkoituksena on myös tehdä töitä ja "mennä tammikuussa kevään mittaiselle valmennuskurssille". Hän on "suunnitellut muuttoa lähemmäs Helsinkiä tai Helsinkiin". "Yritän myös kouluttaa

koiranpennustani salonkikelpoisen", hän vitsailee.

Tällä hetkellä Katarina kuitenkin asuu kotonaan. "Koen sen hyväksi ratkaisuksi tässä vaiheessa elämääni. Nyt kun vielä opiskelen vain pääsykoetta varten niin saan kotona riittävän rauhan sitä varten."

Väli vuosi on ollut huomattava muutos IB-arkeen tottuneelle nuorelle naiselle. "Nyt on paljon enemmän vapaa-aikaa. Kerrankin on aikaa käydä salilla ja urheilla muutenkin. Lukiossa en tainnut suorittaa yhtäkään liikan kurssia." Jotain Katarinakin silti Ressusta kaipaa: "On ikävä koulupäivien rutiinia ja kavereita tietysti."

TEKSTI: EMMI PELTONEN

KUVAT: SAANA ROSSI JA KATARINA ESKOLA

Teuvo Lampinen

Entisiä ressuja on nykyisin löydettävissä mistä vain: kaupunginvaltuustosta, teattereista tai vaikkapa televisiovastaanottimesta. Tällä kertaa valintamme kuitenkin kohdistui Teuvo Lampiseen, Espoon musiikkiopiston opettajaan ja yleiseen musisoijaan. ROMAN BELETSKI ja VILLE KUMPULAINEN

Kuka olet ja mistä tulet, Teuvo Lampinen?

Jaa, oliko kysymys rationaalinen vai filosofinen?

Sekä että.

No, synnyin ja vartuin Katajanokalla, Helsingissä. Kävin kansakoulua siellä, ja oppikoulun Ressussa.

Mitä teet?

Olen musiikin monitoimimies, opetan musiikin teoriaa ja säveltapailua Espoon musiikkiopistossa. Toimin rock-muusikkona, ja teen kaikenlaisia äänityshommia opetuksen lisäksi.

Mitä muuta teet musiikin ohessa?

Harrastan kuntourheilua: maratoneja, ja hiihtämistä talvella.

Mikä on paras kitara ikinä?

Paras ikinä? Tähän ei löydy yksiselitteistä vastausta, riippuu erittäin paljon musiikkityylistä.

Omasta mielestäsi?

Sanotaan, [Fender] Telecaster.

No entäs paras omistamasi kitara?

Fenderin Precision-basso, varmaankin.

Onko kenraalibasso kivaa?

On! Se se vasta kivaa onkin, koska siinä käsitellään maattis-luonnontieteellisiä lainalaisuuksia musiikissa.

Ai niin, Ressusta... Milloin opiskelit siellä?

Hetkinen... Kirjoitin ylioppilaaksi vuonna 1974, joten siitä kahdeksan vuotta taaksepäin kävin siellä koulua (vuodesta 1966 siis, laiskoille/laskutaidottomille).

Oliko Ressussa antoisaa?

Oli. Erittäin.

Mitä teitte musiikintunneilla?

Siellä oli, tuota... Musiikin opettajana oli entinen oopperaulaja Anna-Liisa Luukkonen lempinimeltään Mökä. Mökän kanssa laulettiin ja soitettiin Ressun arvolle sopivaa musiikkia.

Minnes päädyit jatko-opiskelemaan?

Helsingin konservatorioon. Säveltapailun ammattikoulutukseen jne...

Onko jotain muuta kerrottavaa Ressusta? Ressu oli siihen aikaan poikakoulu, kuten myös Norssi. Näiden koulujen välillä oli Cambridge-Oxford-tyylinen kilpailu. Järjestettiin soutukilpailuja. Onko niitä muuten edelleen?

Kilpailuja on, soudusta en ole varma. [Toim. huom. Soutukilpailu on edelleen osa kamppailupäivää.]

Oppilailla oli tosi kova yhteishenki Ressussa. Rehtorina toimi nyt jo edesmennyt Antero Penttilä. Muitakin karismaattisia herroja talossa oli, kuten uskonnon opettaja Terho Pursiainen. Ressusta jäi käteen paljon sivistystä, minkä arvoa ei ymmärtänyt kouluaikana. Ressu oli siihen aikaan valtion oppikoulu. Valtion kouluissa oli pienemmät luku-kausimaksut kuin yksityisissä. Vähävarainen koululainen saattoi myös anoa vapaaoppilaspaikkaa.

PS. Mistä sait nuo HIENOT lasit?

Ai nämäkö?

Juu, juu, totta kai...

Optikolta Hollolasta Kehä III:n tuolta puolen.

Tuijotuskilpailu

Irrallinen pää,
on meille vitsi vain.
Sen katseesta jotain,
kai surua hain.
Vastauksen antoivat
silmat tyhjät,
kuolleet.

Omani,
eivät niiden puolesta
kyyneliä vuolleet.

-Otto Räsänen

Elämän tarkoitus, lapsuuden suosikit ja miten ressuista tehdään ressuja

Toinen osa opettajien suosikkikirjoja käsittelevässä juttusarjassamme avaa humanistimaikkojen lukutottumuksia.

Kun humanistiaineiden opettajia pyydetään kertomaan lyhyesti yhdestä suosikkikirjastaan, törmätään väistämättä ongelmiin. "No huh huh! Paras kirja ikinä? Pahan pistitte!" Tähän humanistiope lisää tietty muutaman lisäkysymyksen. "Mitä on 'paras'? Mitä tarkoittaa 'paras kirja'?" JOJÄ eli Johanna Jämsä, uskonnon ja psykologian opettaja, tiedustelee heti kärkeen. Onneksi, tästä suuresta dilemmasta huolimatta, JOJÄ:n onnistuu nimetä suosikkikirjaksi Paulo Coelho'n kirja Alkemisti. Kirja oli alun perin päätynyt JOJÄlle matkalukemistoksi Thaimaan matkalle. Kirja kertoo nuoren miehen matkoista ja pohtii elämän tarkoitusta – ei siis yllättävä opus humanistille.

Historian ja yhteiskuntaopin opettaja Jaakko "JASI" Silvan puolestaan törmää toiseen humanistiopettajien ongelmaan, eli matematiikan lyhyteen. Yhden kirjan sijaan hän nimeää kolme: Leo Tolstoin Sota ja rauha, Jaroslav Hašekin Kunnon sotamies Švejk ja Väinö Linnan Täällä Pohjantähden alla. Sota ja rauha sekä Täällä Pohjantähden alla ovat kuuluneet JASIn suosikkilukemistoon 10-vuotiaasta lähtien ja hän on lukenut ne useita kertoja.

"Niissä vaan on jotain täydellisen historiallisen romaanin aineksia! Romaanien henkilöt ovat niin todellisia, että niistä näkee unia", JASI kertoo. "Švejk taas on niin hauska, että sitä ei voi olla lukematta, jos omaa vähänkin huumorintajua. Sehän kertoo Švejk-nimisestä äijän käppyrästä, joka lähtee taistelemaan I maailmansodassa rappeutuvan Itävalta-Unkarin keisarikunnan puolesta ja kokee jatkuvasti hemmetin hauskoja juttuja."

Rakastettava uskonnon, historian ja yhteiskuntaopin opettaja Jussi Ikkala eli JUIK suosittelee

Alexandre Dumas'n Kolmea muskettisoturia. JUIK luki kirjan ensimmäisen kerran vuoden 1995 kesänä saatuaan sen nimipäivälahjaksi isältään. Kolmea muskettisoturia on myös osaltaan kiittäminen siitä, että JUIK ylipäätään innostui historian opiskelusta.

"D'Artagnan ystäväystyy kolmen muskettisoturin kanssa, ja yhdessä he yrittävät pelastaa Ranskan kuningattaren maineen kardinaali Richelieun juonitteluilta", JUIK kuvaa kirjan juonta. Teoksen teema on hänen mukaansa yhdellä sanalla sanottuna "yksikaikkienjakaikkiihdenpuolesta".

Antti "ANKO" Kohi, historian, yhteiskuntaopin ja ilmaisutaidon opettaja, puolestaan nimeää suosikkikirjaksi Resson lukion opetussuunnitelman. Kirjaa ei hänen mukaansa lueta tarpeeksi vaikka arvonsa puolesta sopisi bestselleriksi. ANKO:n mukaan teos paljastaa, miten ressuista tehdään yritteliäitä, sosiaalisia, avarakatseisia, itseensä luottavia, jatko-opinnoissa menestyviä ja kansainvälisiä ihmisiä.

"Kirja kannattaa lukea mieluummin heti lukion aluksi kuin ylioppilaskirjoitusten jälkeen", ANKO sanoo, joten ykköset huomio, abeille taitaa olla jo liian myöhäistä.

"Kirja sisältää paljon tärkeää tietoa, joten se kannattaa lukea varovasti; parempi vähä kerrallaan pienissä erissä kuin yhtenä iltana", ANKO varottaa vielä lopuksi.

TEKSTI: AINO TUOVINEN

KUVA: SARA LAURILA

Junamatka

AURORA LIPIÄINEN

Koko edellinen viikko oli ollut elämäni kiireisin, ja olin vain vaivoin onnistunut raivaamaan kalenterista tarpeeksi tilaa men-
näkseni ystäväni kanssa elokuviin. Hänen mukaansa tarvitsisin sitä, eikä ihme: kun olin stressaantunut, ärsyynnyin kaikkein
pienimmistäkin asioista.

Junia lähtee klo 14.20 ja 14.38. Mari

Hyvä, sähän ehdit just siihen 14.30 junaan. Tuu sillä, mä odotan sit pääteasemalla :D -Juulia

“Ai että ehdin hyvin?” älähdin kovaan ääneen. Aloin jo kirjoittaa vastaukseksi, etten todellakaan ehtisi, mutta kän-
nykkäni piippasi taas.

Mä ostin jo ne liput leffaan. Se alkaa kolmelta

“Voi elämä...”

Vilkaisin kelloa, joka oli jo viittä vaille kaksi. Vajaassa puolessa tunnissa pitäisi siis ehtiä syödä jotain, vaihtaa vaat-
teet, siirtää tarvittavat tavarat koulurepusta käsilaukuun ja juosta junaan. Juulia ei vain pystynyt hahmottamaan pitkiä
etäisyyksiä, jotka olivat minun jokapäiväinen riesani. Helppoahan hänellä oli Helsingissä, kun kaikki oli niin lähellä.

Nappasin puoli suklaalevyä suuhuni, vaihdoin vaatteet lennossa ja suurin piirtein revin pienen käsilaukkuni kahtia
kaataessani repun sisältöä siihen. Hypin ja ryntäilin ympäri taloa etsiessäni milloin sukkia, milloin matkakorttia. Lopulta
selvisin ulos asti ja lähdin hölkkäämään juna-asemalle.

Ehdin junaan juuri sopivasti. Lysähdin penkille, ilmoitin Juulialle tekstiviestillä, että ehdin junaan ja kaivoin kuulok-
keet esille. Juna lähti liikkeelle, ja aloin jo päästä rytmin sisälle, kunnes huomasin, että joku istui minua vastapäätä. Vanha
nainen, jolla oli harmaa takki ja iso käsilaukku. Mielestäni siinä ei istunut naista hetki sitten. Kohotin katseeni ja näin, kuinka
hän hymyili minulle ja sanoi sitten jotain.

“Anteeksi?” sanoin ja otin kuulokkeet pois.

“Sinulla on kaunis koru” nainen sanoi. Kosketin vaistomaisesti kaulakoruaani. Sydän, jolla oli siivet.

“Kiitos” vastasin hiukan hämmentyneenä.

“Lennätkö sinä usein unissasi?” nainen kysyi hymyillen. Menin entistä enemmän hämilleni, mutta en halunnut olla
töykeä vanhaa naista kohtaan, joten vastasin vain: “Aina välillä.”

“Minäkin lennän usein” nainen sanoo. Katselimme hetken ulos ikkunasta, nainen edelleen hymyillen, minä hiukan
vaivautuneena. En tiennyt, miten jatkaa aiheesta “unet” tai “lentäminen”.

“Oletko jo lukiossa?” naisen ääni havahdutti minut pohdinnoistani.

“Olen” vastasin. “Aloitin tänä syksynä.”

“Harrastatko jotain?” nainen jatkoi kyselemistään.

“Soitan vähän kitaraa...” mumisin nolona. Olin aloittanut soittamisen vasta viime keväänä, enkä vieläkään ollut ko-
vin hyvä siinä.

“Minustakin olisi mukavaa soittaa jotain, mutta ei näin vanhoille taideta enää opettaa mitään” nainen sanoi ja nauroi
päälle. “Sitä paitsi se vaatii sellaista sorminäppäryyttä, jota minulla ei ole koskaan ollut.”

“Jokainen on hyvä jossain” vastasin neutraalisti ja vastasin naisen hymyyn.

“Niinpä, ja se onkin elämässä kaikkein parasta.”

“Entä te? Mitä te yleensä puuhaillette?” kysyin kohteliaasti.

“Luen paljon. Eikä tarvitse teititellä.”

“Selvä on. Minäkin pidän lukemisesta” vastasin.

Tällaisena keskustelu jatkui koko matkan ajan. Puhelimme niitä näitä ja välillä vaikenimme ja katselimme taas ulos.
Matkustajat ympärillämme tulivat ja menivät, eivätkä he välittäneet meistä kahdesta. Tuntui, kuin koko junassa olisi ollut
vain me kaksi, vain siinä hetkessä.

Junan saavuttua Helsinkiin kävelin Juulian luo hymy kasvoillani.

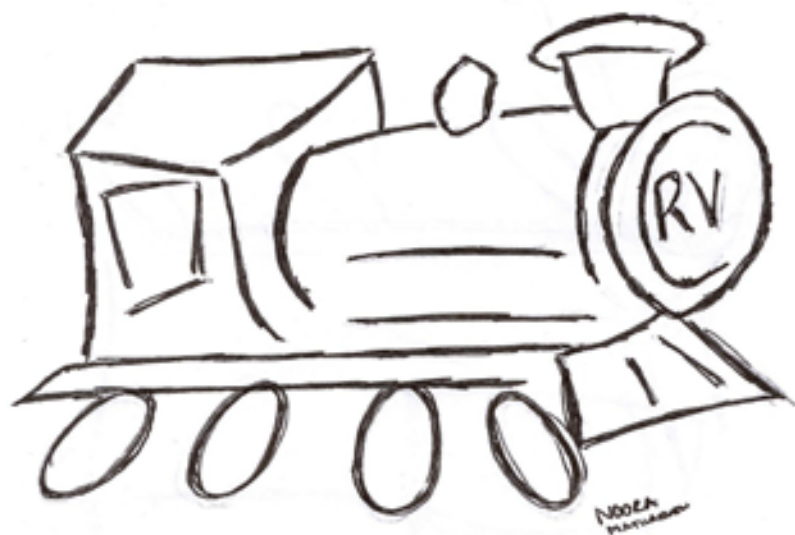
“Hyvä, kun ehdit. Se leffa on kuulemma niin hyvä...” hän alkoi selittää. Annoin hänen jatkaa puhumistaan ja kään-
sin katsettani puolelta toiselle nähdäkseen vanhan naisen
vielä kerran, edes vilaukselta. Mutta häntä ei näkynyt mis-
sään.

Minulla oli siitä huolimatta todella rauhallinen
olo.

“Mari, joko mennään?” Juulia kysyi.

“Juulia?” aloitin kun lähdimme kävelemään.

“Millaista unta näit viime yönä?”

Vallan ytimeen

Oppilaskunnan hallitus eli tuttavallisemmin OPKH jakaa ressurssien mielipiteitä. Ovatko he demokraattisilla vaaleilla valittuja lojaaleja edustajiamme vai koulumme sisäpiireistä sisäisin eliittiryhmä? Raskastatyötä hyväksemmerraatavia kansanpalvelijoita vai itsensä etuoikeuttamaa korruptiosakkia? Pärskeitä lähetti toimittajan tekemään tutkivaa journalismia vallan ytimeen. LAURI PYKÄLÄ

Hampaankolossa-palstamme vakioaiheena ovat usein erinäiset OPKH:n toimintaan liittyvät purnaukset. Muun muassa viime vuodelta mieleenpainuneen iMac®-kohun jälkeen kansa on kyynistynyt; epäluulo heräsi, ja nyt vähänkin hämärältä vaikuttava herättää huomion. Ensi töikseen toimittaja päättää hankkia käsiinsä kirjanpitoa, pöytäkirjoja – mitä vain, mistä uusia salaisuuksia saattaisi paljastua. Viime kauden edustajien kokousten pöytäkirjat saapuvat vaivattomasti sähköpostiin mentyäni tiedustelemaan asiaa Kopista (tästä lähtien ne saa kätevästi oppilaskunnan Facebook-ryhmästä). Lueskellessani papereita läpi ei silmiini pistä mitään tavanomaisesta poikkeavaa, kunnes: ”OPKH päätti äänestyksellä enemmistön nojalla tarjota itselleen buffetin yhdeksällä eurolla OPKH:n rahoista. Marlon Moilanen vastusti päätöstä.” Vääryyttä! 135 e kunnollisten oppilaiden työllä ja tavalla ansaitsemia varoja (tai no niin no, OPKH:han ne rahat oikeastaan enimmäkseen hankki, mm. kahvi- ja vohvelimyynnillä) käytettiin pienen ryhmän etujen ajamiseen! Saatua konkreettisia todisteita väärinkäytöksistä suuntaan suoraan leijonankitaan eli OPKH-kokoukseen torstaina 22. syyskuuta.

Kokoukseen saavuttuani muiden osallistujien hämmennys on suuri. ”Toimittaja? Mitä, Pärskeistäkö?” eräskin hämentyneenä ihmettelee. Ilmeisesti vieraat kokouksissa eivät ole yleinen näky siitä huolimatta, että ne ovat julkinen tilaisuus, missä kaikilla on oikeus käyttää puheenvuoroja. Kokous alkaa virallisesti vasaralla kopauttaen, ja ympäristöystävällisesti postimerkin kokaisen esityslistan käsittely alkaa. Taloustilanne. Kestävä kehitys. Bileet! Check, check, check! Asiat vaikuttavat hoituvan rutiinilla ja hyvässä yhteisymmärryksessä. Varapuheenjohtaja saapuu paikalle (itse maksamansa) pizzalaatikko käsissään ja puhe kääntyy siihen, kuinka useissa vastaavissa instituutioissa muissa kouluissa tarjoilut kustannetaan oppilaskunnan varoista kokoustajille. Ehkä asiat voisivat olla huonomminkin.

Sitten saavutaan odottamaani kohtaan. Hykertelen innosta, sillä pian pääsen pudottamaan itse pommin, kirjanpidosta löydetyn ruokailumaksun. Nyt käsitellään ”Vastine Pärskeisiin”, jolla tarkoitetaan Hampaankolossa-palstalla (s. 25) julkaistavaa mielipidekirjoitusta ja OPKH:n siihen muotoilemaa vastinetta. Kun kirjoitus nostetaan ruudulle luettavaksi, yleisön reaktio muuttuu huvittuneesta syvästi kettuuntuneeseen. Ensin ehdotetaan Eduskunnasta tutujen torkkupeittojen hankkimista myös Koppiin, mutta kun syytösten vakavuus ilmenee, yleisöstä huudahdetaan ”Kuka tän on kirjottanu!” ja pohdin, miten onnekas mielipidetekstin kirjoittaja on saadessaan Pärskeiden vankku-mattoman lähdesuojan. Valitettavasti nimimerkkien taakse suojautuminen ei aina onnistu, joten allekirjoittanut kerää rohkeutensa ja ilmaisee asiansa rohkeasti: ”Katoin noista pöytäkirjoista, että kustansitte itellenne lounaan viime keväänä.” Valmistaudun suojautumaan pöytäni alle.

Hallituksen reaktio ei ole yhtä myrskyinen kuin mielipidekirjoituksen herättämä, mutta ärtymystä on havaittavissa. Kun ilmaisen itseni uudestaan ja vakuutan vapaan tiedonvälityksen olevan kaikkien intresseissä, saan pehmitettyä haastateltavia hieman ja päästään asian ytimeen. Jututtamani hallituslaiset myöntävät nyt, että syy ruokailun kustantamiselle yhteisistä varoista oli se, että omasta mielestään he ansaitsevat sen. Saatua tarvittamani šokeeraavan paljastuksen pakenen pikaisesti kokouksesta hautomaan suunnitelmaani. Näpyteltyäni hetken graafista laskinta päädyn seuraavaan tulokseen: OPKH:laisena pääsisi lähes parinkymmenen sentin tuntiansioille! Suosittelen kaikille lämpimästi hakemista seuraavissa vaaleissa tätä mieleetöntä jättipottia tavoittelemaan. Ja vielä vinkkinä: jos oikeudentajusi takia et voi hyväksyä kyseisiä etuja, hallituksen jäsenenä voisit myös äänestää niitä vastaan.

Rikastu OPKH:ssa!

Töitä noin 20 tuntia kuukaudessa, 12 kk vuodessa
= 240 tuntia

Palkka:

Koulukuvaetu (n. 20 e)

Lounas (n. 9 e)

Stipendi koululta (10 e)

= 39 e

Tuntipalkka: $(20+9+10)/240 \approx 0.16$ e/h

Why IB?

The success of Finland's educational system is hardly a secret. Yet every year some choose a different path: that of the IB.

Your hand shakes as you attempt to write. Your brain becomes a mud puddle as you try to form a rational thought. Your mouth opens to scream, until you remember you are under all circumstances to remain silent. You are in the IB entrance exam.

Perhaps I'm slightly exaggerating. After all, people do live (and pass) through these exams. However, it is obvious that there's no mistaking them for an amusement park. Or any other fun place, for that matter. Yet year after year some brave souls undertake this trial. Why?

It's not like entrance exams are the only stone in the sandal. Presuming you pass (congratulations!), in the IB programme you generally study a meagre number of six subjects. Whereas on the other side of the fence is the course-driven national-side high school, where you have a large variety of different things to study. What's more, IB has a reputation for being torturous hard work with its several thousand word extended essays and the like. This sounds like one spiky rainbow to follow to that pot of gold that lies in the end.

It's not all bad though, since IB does have its appeals. If it had none, there'd be no sane person taking those entrance exams. The degree you obtain after three years is an internationally recognised one, which is important for those who wish to stretch out their wings and leave Finland to study elsewhere. The aforementioned limited number of subjects is also not without its pros: these are studied more in-depth, not to mention how much easier it makes finger-counting your subjects. After all, unlike in the national side, you don't need to grow a third or fourth arm! Something still left unmentioned is perhaps the most obvious thing about IB: the language of teaching is the ever-fashionable English. Proficiency at English allows you to reach out to far more people than with Finnish, which is useful even if you're not taking a trip overseas, as more people will comprehend your posts/blog entries/etc. on the internet.

TEXT: OTTO RÄSÄNEN PICTURE: MARIA PYKÄLÄ

How do IBs fare in our dear Ressu? As elsewhere, IB students form a minority group, which, as always, has its downsides. This mostly takes the form of lack of English translation for some announcements or info sessions held by other organisations which come to Ressu (SLL for a recent example). Another very noticeable and slightly worrisome detail is our student council. There we have nearly negligible influence, which was poignantly reminded of in the student council autumn meeting. Nearly all the proceedings were carried out entirely in Finnish, with only a few words in English here and there, and even then mostly by the candidates wishing to win over the hearts of the IB voters with encouraging phrases like "IBs, I know your pain!" Still, apart from these few mentions, things are rather well. There is a long list of minorities in history who have suffered far more than we do. After all, what I pointed out are only minor issues, made even smaller by the fact many of the IB students do understand Finnish. I'd like to finish this article by turning around an old saying. IB is everyone's cup of tea. Some people would just rather have coffee in that cup.

Hampaankolossa

Jollakulla muullakin on asiaa kuin Karpolla

Hallituksen hiirimatot

Mitä yhteistä on eduskunnan torkkupeitoilla ja koulukuvilla? Molempien hankinnoista voidaan olla montaa mieltä.

Sain tietooni eräänä päivänä, että oppilaskunnan hallituksen jäsenet saavat koulukuvansa ilmaiseksi. Mitä?! Tämähän on huutava vääryys! Mieleeni tuli tapaus viime vuodelta. Silloin eduskunta hankki kansanedustajilleen kohtalaisen hintavat torkkupeitot. Kaupoista kuultuaan kansa älähti ja netin keskustelupalstat täyttyivät, kuten aina, asiallisista ja viimeisen päälle harkituista valitusviesteistä. Herravihan valtaaman yleisön mielipide oli selkeä; arvoisat edustajamme eivät kuunaan olisi tarvinneet, saattika ansainneet moisia turhuuksia. Huomasin jokseenkin samankaltaisten asenteiden heräävän sisälläni kuultuani epämiellyttävän totuuden oppilaskunnan hallituksen ilmaisista koulukuvista.

Koulumme käytäviä kuluttava tavallinen tallaaja kaivaa esiin viimeisiä köyhän opiskelijan säästöjään kustantaakseen ylihintoiset koulukuvansa. Samaan aikaan tilaavat hallituksessa istuvat opiskelijatoverimme huoletta kalliita VIP-paketteja pulittamatta itse senttiäkään. Tähän on siis päädytty koulukuvauksista verisesti taistelevien firmojen kilpailussa. Tarjotaan ilmaiset kuvat kuvauksesta vastaavalle taholle, niin eiköhän sopimus synny. Kalliin kuvapaketin sisältämät hienoudet on kuin tehty häikäilemättömän lahjonnan välineeksi. Omalla kuvalla varustettu hiirimatto pönkittää varmasti narsistisemmankin itsetuntoa. Vaikka hallituksen ilmaiset kuvat olisivatkin ”välttämätön paha”, eivätkä vaikuttaisi kuvauksesta vastaavan firman valintaan, nostaa herraviha silti päätään. Niin hiirimattojen kuin torkkupeittojenkin tapauksessa kansa maksaa edustajien nauttiessa ilmaisista turhuuksista (paitsi jos et sattunut aiemmin omistamaan hiirimattoja). Se tuntuu auttamattoman epäoikeudenmukaiselta ja demokratian vastaiselta. Arvoisat oppilaskuntamme hallituksen jäsenet on valittu edustamaan meitä, eikä ottamaan vastaan edellä mainittuja lahjuksia. Kyse onkin siis pitkälti periaatteellisesta kysymyksestä.

Valtoimenaan vellovaa ärtymystäni olisi mahdollisesti lieventänyt se, että oppilaskunnan hallituksen jäsenten nauttimista etuuksista olisi tiedotettu koulun muille oppilaille. Näin ei tietenkään tehty. Itse kuulin asiasta hallituksessa istuvan tuttuni puhuttua sivu suunsa eräällä ruokatunnilla. Heti perässä sainkin uhkausten saattelemana käskyn pitää suuni kiinni. Aikamoista salaailua, jos asiasta ei saisi puhua.

Kateellisten panettelua tai ei, mielestäni oppilaskunnan hallituksen jäsenet eivät ansaitse ilmaisia koulukuvia, ainakaan kun asiaa salaillaan näinkin röyhkeästi. Vaikka tätä etuutta voitaisiinkin pitää jonkinlaisena palkkiona koulukuvauksen järjestämisessä koulussamme, ei se silti tunnu oikeutetulta. Täytyy kuitenkin muistaa, ettei koulukuvauksen rahallista hyötyä koko oppilaskunnalle pidä vähätellä. Sitä minäkin pidän positiivisena asiana. Varmistaaksemme hallituksen jäsenten sortumattomuuden itserakkauteen uusien hiirimattojensa kanssa ehdotan konkreettisia toimenpiteitä. Hankkikaamme heille kaikille lisäksi tyylikkäät sydänkaulakorut hintaan 34,90 euroa kappale, omalla pärsällä varustettuna tietenkin. Ja Koppiin voisi ostaa muutama torkkupeiton.

Nimim. Lahjomaton Ressu

Haloo hiirimatoista

Lahjomaton Ressu kirjoittaa tekstissään ”Hallituksen hiirimatot” OPKH:n ilmaisista koulukuvista verraten niitä eduskunnan koulutuihin torkkupeittoihin. Hän nimittää kuvia ”huutavaksi vääryydeksi”. ”Onko siis totta, että OPKH saa koulukuvansa ilmaiseksi?” Vastaus on kyllä.

Muu tieto näistä ”häikäilemättömän lahjonnan välineistä” ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Ensinnäkin vertaus torkkupeittoihin on todella huono! Torkkupeitot maksettiin veronmaksajilla, mutta OPKH:n koulukuvat ovat osa kuvaussopimusta, eivätkä ne lisää oppilaiden kuvien hintaa. Sopimuksia tehdessä oppilaskunta kilpailuttaa kuvausfirmat ja tekee sopimuksen parhaan tarjouksen (=edullisimmat kuvat) antaneen firman kanssa. Firmoja kilpailutettaessa kaikkien tarjouksiin kuuluivat hallituksen kuvat. Lisäksi niiden poisjättäminen ei olisi laskenut kuvien hintoja. Hallitus nimittäin selvitti myös tätä mahdollisuutta. Oppilaat eivät siis maksa hallituksen kuvia!

Mikä oikeus OPKH:lla sitten on saada ilmaiset koulukuvat? Ensinnäkin OPKH järjestää koulukuvauksen. Se sopii kuvauspäivät firman kanssa, tekee kuvausaiakataulut, huolehtii kuvauslomakkeiden ja kuvien jakelusta, toimittaa lunastamattomat kuvat takaisin firmalle jne. Kuvat ovat periaatteessa palkkio tästä työmäärästä. Ja työmäärä ei todellakaan ole pieni kun kyseessä on 700 oppilaan koulu + henkilökunta!

Hallitus ei myöskään saa ilmaiseksi kuin valitsemansa kuvauspaketin, kaikki lisätuotteet kaverikuvista lähtien maksetaan itse. OPKH:n lisäksi myös koulun henkilökunta saa kuvansa ilmaiseksi.

Entä mitä hyötyä koulukuvauksesta on oppilaskunnalle? Oppilaskunta saa koulukuvauksen järjestämisestä noin 3000 euroa, jotka käytetään tapahtumien järjestämiseen. Ilman kuvauksesta saatavia rahoja ei olisi mahdollista järjestää läheskään näin paljon ja läheskään näin hienoja tapahtumia.

Lahjomaton Ressu kirjoittaa myös siitä, kuinka OPKH olisi röyhkeästi salaillut tietoa siitä, että saa kuvansa ilmaiseksi. Tämäkään ei ole totta. Ilmaisia kuvia ei kuitenkaan mainosteta esimerkiksi oppilaskunnan syyskokouksessa. Syynä on yksinkertaisesti se, että hallitukseen haettaisiin oman motivaation, eikä valokuvien takia. Ilmaisia kuvia ei siis salailla millään tavoin! Olen pahoillani, jos osalla ressuista on sellainen vaikutelma.

Mielipidekirjoitukset Pärskeisiin ovat loistava tapa vaikuttaa Ressussa. Toivoisin kuitenkin oppilaiden antavan enemmän palautetta OPKH:n toiminnasta myös suoraan sille itselleen. Uskon, että näin välttäisimme monta ilman pohjatietoja kirjoitettua mielipidekirjoitusta. OPKH on aina valmis kuuntelemaan ja saamaan palautetta, niin positiivista kuin rakentavaakin. Mahtavaa vaikutus- ja palauterikasta syksyä!

Tuomas Sirén
Puheenjohtaja
Ressun OPKH

Sanottua

Raportoi opettajiesi möläytykset ruokalan käytävän postilaatikkoon!

"Kissaa on vaikea liu'uttaa. Jos vaikka käyttäs kloroformia..."

"Yks sellanen pieni kaljupäinen ukko (Lenin) pääs Neuvosto-Venäjän johtoon. Sillä oli vähän patoumia."

"EU-kurssiin pitäs saada retki Brysseliin. Te kiertäsitte ne parlamentit ja mä menisin omia polkujani."

(Piirtää lentokonetta voimakuvaa jaa varten)"Tässä on suihkumoottori: Shuu! Tässä on pommit."

"Oikeestaan koko Saksaa ei olisi pitänyt syntyä. Hups. Täällähän oli saksalainen vaihto-oppilas."

"Näyttää jotenkin hirveen kauniilta toi taulu kun se on täynnä fysiikkaa."

"Ei sillä, että mä teitä johonkin anarkiaan tässä kannustaisin."

"Johann Sebastian Bachin nimenhän voisi suomentaa vaikka 'Juhani Seppo Puro'. Tästä ei sitten kerrota rehtorille!"

"Sukunimi Leiponen tarkoittaa 'saatanpa pyöräyttää pullat'."

"Oon hypänny tonne pimeälle puolelle ja musta on tullut Mac-uskovainen."

"Voihan se olla, että mun Kiina-kommentit on jossain SUPOn kansioissa. Jos mä yhtäkkiä häviän kuvioista, niin tiedätte miks."

Oppilas:
"Puheenjohtajat lähti lentoon!"
Opettaja:
"No tääl nyt vähän tuulee."

"Sillä välin kun te aktivoidutte mä käyn hakeen kahvia."

(Pyyhittyään taulun)
"Hauskaa miten häviää toi märkä lantti – siis jännittävän nopeesti!"

"Takaisin! Koko sika maksaa 10 markkaa!"

"Kohta on muutama minuutti aikaa panikoida."

"Onko tää vaikeeta vai onko nyt aamu?"

(Tunnin päätteeksi)
"Kiva kun kävitte,
tulkaahan toistekin."

"Nää on Kiinasta ostettuja, eli Suomessa siis laittomia."

"Sitten on sellaisia spurgendal-valiokuntia."

"Tästä [pyöristämisestä] ei tuu
kun puoli vuotta linnaa."

"Huomasitteko viime viikolla, että pappi
puhu papin äänellä? Se aina rauhoittaa."

"Mun tekis mieli kysyä teiltä, mut
mä en tiedä, mitä."

"Kuoleeko kukaan jos laitan seuraavan?
(Vaihtaa seuraavan PowerPoint-dian)
Hyvä, ei kuollut."

"Hahaa! Paperi! Hehee!"

Opettaja:

"Oliko sulla joku ajatus?"

Oppilas:

"Ei."

Opettaja:

"Sä näytät hyvin viisaalta."

"Jos teitä vastahan tiellä tulee norsu, jolla on
kärsässä heliumpallo, niin teitä rupee varmaan
ensimmäisenä mietityttämään, että kumpaan
kohdistuu suurempi noste."

"Hän oli juoppo alkoholisti."

"Vanha tyhjä patteri on parempi kun pussillinen uusia."

Opettaja:

"Katsotaan, mitä kirjan tekijät on tästä ollut mieltä."

"Pihtiputaan mummo itkee kun
se kuulee tämmöstä."

Oppilas:

"Sähän oot tän kirjan tekijä!"

Opettaja:

"Oho, niinpäs oonkin."

"Käräjäoikeus on yksi paikka jossa mä tykkään käy-
dä. – – Mä oon oppilaitakin raahannu sinne ja takas."

"Pomppii kuin aropupu pellossa.
Tai siis jossain arolla."

"Hulluus on tässä luokassa positiivinen sana."

"Joku on voinu lingota ne sinne.
Angry birds. PWIU!"

"Sitten mä rupeen käyttään lievää
pahempaa väkivaltaa."

"Reksi repii pelihousunsa."

"Tää näyttää siltä että tää elää."

"Syrjäytynyt ihminen on syrjässä."

"Ajan kaljuks tän pään jos Niinistö ei voit- En
sanonu mitään!"

"Ei kannata jättää sen varaan että ymmärtäisi,
mitä minä sanon."

"Nörtti ei ole haukkumasana. Sosiaalide-
mokraatti tai Setan puheenjohtaja on."

"Vittu mä lähen himaan täältä!"

"Tultiin siihen tulokseen että enkelit –
norssien vastakohta – ehkä ressuja."

"Semmonen seittemänkymmenen sivun
shaisseisuus."

"Joskus mun kieli on mun pahin vihollinen."

"Adidas-basilli – eikun siis AIDS-basilli!"

Kauhun hetket ANNO DOMINI 2011...

... ei yksikään kulkija vältty
karmealta kattelulta...

BYÄK! Mitä tämä on?

YR4H

Ruth's...
on...
pilalla

Kai ne ovat
Ressusta, kun kerran
sanovat niin...
hii!

Me ollaan
Nors... tarkoitan
RESSUSTA
- tajut sä??

JOTkut
toimittajat tule-
vat vuosi vuodelta
tyhmemmiksi!

2011

